

Ο ΕΝΝΕΑΔΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ ΤΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΩΝ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ - 666 (χ ξ ς')

1	4	7
2	5	8
3	6	9

Το ανθρώπινο Πνεύμα είναι μία μορφή αντανάκλασης τού Πνεύματος τού Δημιουργού. Η Φαντασία μέσω τής σκέψης συλλαμβάνει την ιδέα πού προέρχεται από την εντύπωση ή την επήρεια. Η Βούληση βεβαιώνει και προσδιορίζει ή καθορίζει την συλληφθείσα ιδέα. Η δε Ισχύς, μέσω τής Δράσεως, εισάγει την ιδέα στην οδό τής εκτελέσεως, τής υλοποιήσεως.

Θα πρέπει να τονίσουμε ότι και οι τρεις αυτές εν δυνάμει ικανότητες ή Αρετές αναφέρονται στο Πνεύμα τού ανθρώπου, αν και η Βούληση αντανακλάται στην ψυχή τού ανθρώπου σαν θέληση (επιθυμία), η δε Ισχύς αντανακλάται στο σώμα σαν σωματική ρώμη.

Το Πνεύμα είναι τόσο συνδεδεμένο με τον Θεό ώστε δεν είναι δυνατόν να διαχωριστεί από Αυτόν. Διαβάζουμε στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο (κεφ.4:24) : « Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνούντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν ».

Εν τούτοις, επειδή το Ένα για τον άνθρωπο είναι εντελώς ασύλληπτο, είμαστε υποχρεωμένοι να κάνουμε κάποια κατανομή ή διάκριση ώστε να μπορέσουμε έστω και ελάχιστα να αντιληφθούμε πώς αυτό λειτουργεί και ποιά είναι η υφισταμένη αναλογία και σχέση μεταξύ τού Πνεύματος τού Μ.Α.Τ.Σ. ή τού Θείου Πνεύματος και τού Πνεύματος τού ανθρώπου.

Ο άνθρωπος στην θέση τής Φαντασίας έχει την Νόηση αλλά δεν συνδέεται με την Πηγή τών ιδεών διότι η Θεία Φαντασία γεννά ιδέες ενώ η ανθρώπινη φαντασία, ως υποδεέστερη, μπορεί να συλλαμβάνει ιδέες με την σκέψη. Έχει Βούληση, η οποία όμως εμφανίζεται σαν επιθυμία. Η Ισχύς του είναι όση τού επιτρέπει το υλικό του σώμα.

Στο Θείο Πνεύμα τα πάντα συνεργάζονται με συνοχή και λειτουργούν ως Ένα καθώς κατ ευθύνονται από το Υπερσυνείδητο τού Θεού, ενώ στον άνθρωπο τα πάντα είναι χωρισμένα. Διότι δεν υπάρχει Συνείδηση για να τα συντονίσει.

Αυτός λοιπόν ο άνθρωπος πρέπει να ομοιάσει προς τον Θεό, εναρμονίζοντας την νόησή του με την επιθυμία του και με την δύναμή του. Για να το επιτύχει αυτό, πρέπει να δημιουργήσει προσωπικότητα ή με άλλα λόγια Συνείδηση.

Γιατί όμως το ανθρώπινο Πνεύμα -Δημιούργημα τού Θεού- έχει γίνει σήμερα ένα ισχνό και ατελές είδωλο τού Θείου Πνεύματος;

Γιά να εμφανιστεί το ανθρώπινο Πνεύμα, έγινε προβολή και αντανάκλαση τού Θείου Πνεύματος μέσα στον κόσμο τής πτώσεως με συνέπεια να προκληθεί η αντίδραση τής αρνήσεως. Αποτέλεσμα τής συγκρούσεως τής Δράσεως τού Θείου Πνεύματος και της εναντιώσεως είναι η κατάσταση τού ανθρωπίνου Πνεύματος ως ενός υποτονικού και ισχνού ειδώλου.

Κατέχει μεν το πνεύμα τού ανθρώπου όλα τα χαρακτηριστικά τών αρετών τού Θείου Πνεύματος, αλλά περιορισμένα και σφραγισμένα με την εναντίωση τής αρνήσεως.

Το ανθρώπινο Πνεύμα - ως νόηση, επιθυμία και υλική ισχύς - είναι εικόνα ως προς την δομή και ομοίωση ως προς την λειτουργία τού Πνεύματος τού Θεού.

Δίδονται παρακάτω περισσότεροι διευκρινιστικοί ορισμοί τής φύσεως και τού έργου τών επί μέρους Πνευματικών Λειτουργιών τις οποίες έχουμε καταχωρήσει σε ένα εννεαδικό πίνακα.

ΑΡΧΕΣ	ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ	ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
1 ^{ον} . Η Φαντασία	4 ^{ον} . Η Σκέψη	7 ^{ον} . Η Σύλληψη
2 ^{ον} . Η Βούληση	5 ^{ον} . Ο Λόγος ή Βεβαίωση	8 ^{ον} . Ο Προσδιορισμός
3 ^{ον} . Η Ισχύς	6 ^{ον} . Η Δράση ή Πράξη	9 ^{ον} . Η Εκτέλεση

1. **Η Φαντασία** : Είναι η ιδιότητα τού να συλλαμβάνει ο άνθρωπος αφηρημένες έννοιες από το παγκόσμιο πνευματικό επίπεδο και να τις συγκεκριμενοποιεί μεταφέροντάς τες στον κόσμο τών μορφών. Είναι η οθόνη, επάνω στην οποία προσπίπτουν συνεχώς οι αμορφολόγητες δονήσεις τού κόσμου τών ιδεών. Στην συνέχεια οι ιδέες - εικόνες τακτοποιούνται σε κάποια σειρά και με κάποια διαδικασία που αποκαλούμε **σκέψη** μετατρέπονται από ακαθόριστες, ασχημάτιστες και θαμπές καθώς είναι, σε μορφολογημένες, σε ευδιάκριτες εικόνες. Η Φαντασία είναι Δημιουργική δύναμη και δεν πρέπει να συγχέεται με την φαντασιοπληξία.

2. **Η Βούληση** : Παραλαμβάνει το απόκτημα τής Φαντασίας, το προσδιορίζει με ένα πιο σαφή τρόπο και τού δίνει μια εντελώς συγκεκριμένη μορφή. Συγχρόνως καθώς η ιδέα γίνεται σαφής και συγκεκριμένη, παρουσιάζεται πρώτα η επιθυμία και στη συνέχεια εγκαθίσταται η απόφαση, να εξωτερικεύσουμε αυτήν την ιδέα και να την αποδώσουμε στο υλικό επίπεδο.

3. **Η Ισχύς** : Αναλαμβάνει στο σημείο αυτό, εξασφαλίζοντας την συνέχιση ως το τέλος τής προχωρημένης πιά πνευματικής διεργασίας, ώσπου να καταλήξει να γίνει μια απόλυτα καθορισμένη πνευματική σύλληψη, έτοιμη να μεταφερθεί στο σωματικό μέρος τής ανθρώπινης υπόστασης για να εκτελεστεί στο υλικό πλέον επίπεδο.

4. **Η Σκέψη** : Η Φαντασία υποβοηθούμενη από την Ισχύ καρποφορεί. Παράγει δονήσεις ή περιφορές οι οποίες αποδίδονται σαν μια σειρά εικόνων, συγκεκριμένων ή αφηρημένων, οι οποίες διέρχονται από την συνείδησή μας κατά την διάρκεια τής παραγωγής τους.

5. **Ο Λόγος ή Βεβαίωση *** : Η Βούληση υποβοηθούμενη από την Ισχύ παράγει ορισμένες δονήσεις οι οποίες τονώνουν, συγκρατούν και σταθεροποιούν το αντικείμενο για το οποίον εκπέμφθηκαν. Τον χαρακτήρα αυτό τής σταθεροποίησης, που έχει η συγκεκριμένη αρετή, τον ονομάζουμε Λόγο ή Βεβαίωση (κοινώς απόφαση).

6. **Η Δράση ή Πράξη** : Η Ισχύς υποβοηθούμενη από την Βούληση και το έργο της (Λόγος), και από την Φαντασία και το έργο της (Σκέψη) παράγει μία Πνευματική εκδήλωση, την οποία ονομάζουμε Δράση ή Πράξη .

7. **Η Σύλληψη** : Η Σύλληψη είναι η τακτοποίηση τής ιδέας. Η Φαντασία εκτελώντας χρέη κατευθύνσεως στην Αρετή τής Δράσεως παράγει αποτέλεσμα που φέρει την σφραγίδα της. Το αποτέλεσμα μπορούμε να το ονομάσουμε σύλληψη, γιατί μέσα σε αυτό μόνο νοητικός χαρακτήρας υπάρχει. Είναι Δράση διευθυνόμενη από την Φαντασία αφού πέρασε μέσα από το μηχανισμό τής Σκέψεως .

8. **Ο Προσδιορισμός** : Η Βούληση χρησιμοποιώντας τις ικανότητες εξωτερικεύσεως που έχει η Δράση, παράγει ένα αποτέλεσμα που φέρει την σφραγίδα της.

Το αποτέλεσμα μπορούμε να το ονομάσουμε προσδιορισμό όταν έχει σχέση με την ύλη, ή περιορισμό όταν πρόκειται να εκδηλωθεί στην ύλη.

9. **Η Εκτέλεση** : Είναι το τελικό αποτέλεσμα και η κατάληξη όλων των ως άνω σταδίων.

---

* **Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΕΩΣ** ►

Ο αριθμός 10 αποτελεί την ολοκληρωμένη απόδοση και πραγματοποίηση και αναφορι κά με το υλικό επίπεδο στην ουσία είναι η κρυσταλλοποίηση τής ιδέας ($10 = 1 + 0 = 1$).

Στην Πνευματική Δημιουργία, λόγω τής διαφορετικής αντιλήψεως τού « χώρου » και τού « χρόνου », τα στάδια εκδηλώσεως μιάς Θείας Ιδέας από το 4 (σκέψη) έως και το 8 (προσδιορισμός) θεωρείται ότι εκτελούνται, με τα ανθρώπινα κριτήρια αντιλήψεως, ακαριαία.

Ας έρθουμε τώρα να εξετάσουμε την έννοια, τού τι είναι ένας Νόμος :

– Νόμος είναι Ρεύμα Δυνάμεως πού μεταφέρει, μέσω τού Παγκοσμίου ενωτικού παράγοντα τού « Φωτός » ή τής λεγομένης « Παγκοσμίου Ψυχής », την Βούληση τού Μ.Α.Τ.Σ. την οποία συνεχώς και αδιαλείπτως μετατρέπει σε Έργο .

Λέμε συνήθως ότι ο κάθε άνθρωπος έχει εμπνεύσεις (εμπνέω=εμβάλλω διά πνοής).

– Η έμπνευση είναι η αιφνίδια γένεση μιάς { Θείας } ιδέας στην Συνείδηση μας χωρίς την παρεμβολή τής Βουλήσεως –

Η έμπνευση δεν είναι ακόμη μιά σκέψη αλλά μιά λάμψη πού δεν έχει πάρει ακόμη σχήμα και μορφή, την οποία ο άνθρωπος σταδιακά μορφοποιεί με «νοητικό υλικό».

Αυτή ακριβώς η διαδικασία - το ρεύμα - μεταφοράς τής Ιδέας από την ανεκδήλωτη, την αφηρημένη κατάσταση στην εκδηλωμένη - συγκεκριμένη κατάσταση, είναι ο Νόμος.

Η υλοποίηση τών Νόμων γίνεται μέσω Θείων Διαγγελέων που τους αποκαλούμε Αρχαγγέλους.

Ο άνθρωπος επίσης είναι μία Θεία προέκταση, πού έχει και αυτή άπειρες εκφράσεις, άπειρες όψεις.

Γ' αυτό και όλοι οι άνθρωποι - τού παρελθόντος, τού παρόντος και τού μέλλοντος - θα πρέπει να νοηθούν ως διαφορετικές εκφράσεις τής μίας και μόνης ιδέας ή είδους « Άνθρωπος ».

Η Θεία αυτή έκφραση προεκτεινόμενη και διερχόμενη μέσω τού Νόμου τής Ιδέας « Άνθρωπος », οντοποιείται στην συνέχεια στο Πνευματικό επίπεδο σαν Ψυχή ζώσα.

Στα επόμενα στάδια τής συμβολικής αυτής « καθόδου », η Ψυχή - επενδύεται ουσιαστικά επενδύματα δηλαδή σώματα - δερμάτινους χιτώνες ή περιζώματα, ώστε να μπορέσει μέσω αυτών να εκφρασθεί μέσα στην Φύση «καί έποίησε Κύριος ό Θεός τῷ Αδάμ και τῇ γυναικι αὐτοῦ χιτῶνας δερματίνους καί ένένδυσεν αὐτούς »

(Γένεση κεφ. 3 : 21).

Το περίζωμα τού μαθητή τέκτονα αποτελείται από μία τετραγωνική βάση (η ύλη), επάνω στην οποία είναι τοποθετημένο ένα τρίγωνο (πνεύμα), μέσα στο οποίο εγγράφεται ο πεντάκτινος αστέρας τής πραγματώσεως, είναι δε κατασκευασμένο από δέρμα αμνού για να υποδηλώνει την Πνευματική (ή Λογοϊκή) φύση τού ανθρώπου. Τώρα τι εννοούμε με τον όρο « Φύση » ;

Ασφαλώς εννοούμε τον κόσμο πού πέφτει στις αισθήσεις μας.

Πρόκειται δηλαδή για το αισθητό μέρος τής Δημιουργίας.

Παρατηρώντας την Δημιουργία γύρω μας, σε πρώτη προσέγγιση διαπιστώνουμε την ύπαρξη τριών πραγμάτων :

Νόμων - Μορφών - Φαινομένων

Στην Φύση, οι μορφές αφ' ενός εμφανίζονται και αφ' ετέρου συντηρούνται.

Στην συνέχεια οι μορφές μεταμορφώνονται ή φαινομενικά καταστρέφονται.

Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι υπάρχουν :

1ον . Νόμοι Δημιουργοί.

2ον . Νόμοι Συντηρητές τής Δημιουργίας.

3ον . Νόμοι μεταμορφωτικοί ή ο κακώς αποκαλούμενος Καταστρεπτικός παράγων.

Το αποτέλεσμα τής δράσεως τών μεν Δημιουργικών νόμων (Σοφία) είναι η εμφάνιση των Μορφών, των δε συντηρητών νόμων (Αγάπη) είναι τα Φαινόμενα.

Οι ενάντιοι νόμοι τού Δημιουργικού και Καταστρεπτικού ή Μεταμορφωτικού παράγοντα ασκούν επάνω στον άνθρωπο ίση επιρροή.

Είναι δε πιο σωστό να λέμε τού μεταμορφωτικού διότι το παν στην Δημιουργία μεταμορφώνεται, αλλά ποτέ τίποτε δεν καταστρέφεται.

Για να εννοήσουμε την φύση τών δύο αυτών νόμων, πρέπει να έχουμε υπ' όψει μας τον σκοπό τον οποίο οι νόμοι επιδιώκουν. Συμβάλλουν και οι δύο, στα πλαίσια τού Βασικού νόμου τής Ζωής, στην γενική εξέλιξη τής Δημιουργίας.

Το Μέσον διά τού οποίου εξελίσσεται η Δημιουργία είναι η μορφές ζωής (ως φαινόμενα).

Κάθε μορφή ζωής απλή ή σύνθετη, μεγάλη ή μικρή, ακολουθεί μια εξελικτική καμπύλη και μεταμορφώνεται για να δημιουργηθούν άλλες μορφές ζωής, οι οποίες ακολουθούν και αυτές μία εξέλιξη, υφίστανται την μεταμόρφωση και ούτω καθ' εξής.

Η μεταμόρφωση όλων τών μορφών τής ζωής επιβάλλεται στην Δημιουργία για δύο λόγους.

1ον. Διότι η ατέλεια τής ύλης δεν επιτρέπει εις την μορφή ζωής μία διάρκεια απεριόριστη.

2ον. Διότι το υλικό τής Δημιουργίας, η υλο-ενέργεια, όπως μας πληροφορεί και η ορθόδοξη επιστήμη, είναι καθορισμένης ποσότητας.

Γιά αυτό ο νόμος τής Δημιουργίας, για να δημιουργήσει νέες μορφές ζωής, πρέπει να αντλήσει το απαραίτητο υλικό από τις μορφές ζωής που ήδη υπάρχουν και αυτό κάθε φορά πού δεν διαθέτει παρακαταθήκη υλικού.

Λόγω τού ότι η εξέλιξη είναι συνεχής, ο νόμος έχει σχεδόν πάντα ανάγκη υλικού και το παίρνει από όπου το βρεί. Η διπλή αυτή κίνηση τής εξελίξεως που εκδηλώνεται, αφ' ενός μέσω τής δημιουργίας μορφών ή φαινομένων τής Ζωής, αφ' ετέρου δε μέσω τής καταστροφής άλλων μορφών ζωής εξασφαλίζεται από τούς νόμους που αναφέραμε και οι οποίοι, αναφορικά με τον άνθρωπο, εξασκούν επάνω του ίση επιρροή.

Η ίση αυτή επιρροή, είναι όρος απαραίτητος, διότι αποκλείει κάθε κατάχρηση ή βιαιότητα εκ μέρους τού νόμου και δίνει στον παράγοντα άνθρωπο την δυνατότητα να διασπάσει την ισορροπία και να κάνει την πλάστιγγα να κλείνει είτε προς όφελος, είτε προς βλάβη του. Αυτό σημαίνει ότι μέσω τού τρόπου ζωής, τον οποίο διάγει ο άνθρωπος, μπορεί να επιτύχει την υπερίσχυση ενός εκ των δύο αυτών παραγόντων επάνω του.

Όσο περισσότερο γίνεται πιο τέλειος, τόσο λιγότερο τρωτός θα είναι από τον Μεταμορφωτικό παράγοντα.

Από τα πιο πάνω απορρέει το συμπέρασμα ότι, ο Μεταμορφωτικός Παράγοντας είναι ένας νόμος τής Δημιουργίας ο οποίος, εξεταζόμενος από την γενική και ολοκληρωμένη άποψη του συμβάλλει στην εξέλιξη τής τελευταίας, αλλά που, είτε μας αρέσει είτε όχι, δεν είναι αναγκαστικά ιδιαίτέρως ευμενής στην εξέλιξη των ατόμων. Τα άτομα τού είναι αδιάφορα και στα άτομα εναπόκειται να προφυλαχθούν από την δραστηριότητα του.

Αν όμως ο Μεταμορφωτικός Παράγοντας δεν έχει ηθική, εμείς οι άνθρωποι θα πρέπει να την αποκτήσουμε !

Ο νόμος αυτός λοιπόν δεν είναι το Κακό, αλλά όταν αυτό το τελευταίο εκδηλώνεται από τον άνθρωπο, χρησιμεύει στο εν λόγω νόμο ως μέσον για να δράσει επάνω του. Αυτή είναι η μόνη σχέση τού Μεταμορφωτικού Παράγοντα με το λεγόμενο κακό.

Όπως δεν μπορούμε να κατηγορήσουμε τον νόμο τής βαρύτητας πού μας ρίχνει στο έδαφος και μας συντρίβει, αν μας πιάσει η τρέλα να πηδήσουμε στο κενό, έτσι γενικότερα δεν μπορούμε να αποδώσουμε την κάθε αιτία στον Μεταμορφωτικό Παράγοντα, επειδή είχαμε την απρονοησία να βρεθούμε στον δρόμο του.

Ο άνθρωπος δεν είναι το κέντρο τού σύμπαντος, γύρω από το οποίο το παν κινείται. Το πιο μεγάλο του πλεονέκτημα είναι ότι αν θέλει μπορεί να γνωρίσει τις δυνάμεις τής Φύσεως που τον υπερβαίνουν και να προφυλαχθεί από την δραστηριότητα τους όσο περισσότερο και όσο πιο συχνά μπορεί, ώστε να τού δοθεί η ευκαιρία να προχωρήσει στην ατομική του εξέλιξη.

Εξετάζοντας την θέση των δύο στηλών **B.** και **J.**, στον πρόναο τού Τεκτονικού “ ναού ”, μας φανερώνεται ότι όλες οι εκδηλώσεις πραγματοποιούνται πρώτα μέσω διαχωρισμού και κατόπιν μέσω ένωσης (ο θυσανωτός Κόρυμβος- ζωδιακός).

Τα πάντα φαίνεται να αποχωρίζονται από τον Θεό κατά την διάρκεια τής διαδικασίας τής ατομικοποίησης. Μετά όμως από κάποιο χρονικό διάστημα αρχίζει η επιστροφή.

Μία από τις Αλήθειες, στην οποία βασίζεται η φιλοσοφία των Ροδοσταύρων τής Ανατολής, αφορά, την επάνοδο κάθε πράγματος ορατού ή αοράτου στην Μονάδα.

Η βάση τής Αλήθειας αυτής είναι ο νόμος τής Επανόδου.

Κάθε εκπόρευση, κάθε εκδήλωση στον ορατό περίβολο τής Δημιουργίας, υπόκειται στον νόμο τής Επανόδου.

Όσον δε αφορά τον άνθρωπο, ο νόμος αυτός περιγράφεται με την παραβολή τής επιστροφής τού Ασώτου Υιού (Λουκάς κεφ. 15, 11 : 32).

Ο νόμος τής επανόδου συμβολίζεται με τον κύκλο και παριστάνει :

- α) Το μοναδικό σημείο μιας εκπόρευσης.
- β) Την εξέλιξη της σε πολλές μορφές.
- γ) Την επάνοδο τής εκπόρευσης στο αρχικό της σημείο .

Αναλογικά, κάθε ανθρώπινη σύλληψη πού γίνεται πράξη, είναι μία κυκλική εκπόρευση πού αναπτύσσεται επ’ άπειρον (αιώνια).

Ακολουθεί μία ιδεατή τροχιά και στην συνέχεια επανέρχεται από το αντίθετο μέρος στην πηγή από την οποία απέρρευσε, σχηματίζοντας έτσι ένα τέλειο κύκλο.

Σε αυτό βρίσκεται το μυστήριο τής αλληλουχίας και τής συνοχής τών γεγονότων τής ζωής τού ανθρώπου, το οποίο κάθε αμύητος με την αμάθεια του το καταλογίζει στο πεπρωμένο.

Όταν ο άνθρωπος με την σκέψη του συλλαμβάνει και εκτελεί μια ιδέα, στην συνέχεια το αποτέλεσμα τής πράξεως του το μεταφέρει σαν συνείδηση μέσα του και με την κρίση του κάνει την σύγκριση κατά πόσο αυτό ανταποκρίνεται στην αρχική του ιδέα και σύλληψη.

Αν δεν διαπιστώσει ταύτιση επαναλαμβάνει το εγχείρημα και έτσι κάθε ανάπτυξη είναι κυκλική ή ρυθμική, η δε πρόοδος είναι αποτέλεσμα τής διπλής αυτής λειτουργίας.

Τίποτε δεν μπορεί να εκδηλωθεί παρά μόνον μέσα και από την αντίθεση.

Ο ανταγωνισμός είναι το μέσον με το οποίο πραγματοποιείται κάθε εκδήλωση και τα διάφορα αντίθετα είναι απλά η διπλή όψη τής ενότητας.

Ρυθμός σημαίνει την εναλλαγή κινήσεων κατά ίσα χρονικά διαστήματα ή διαστήματα που έχουν αναλογία μεταξύ των και γενικώς τάξη και αρμονία.

Μέσα από την λειτουργία τού νόμου τών αντιθέτων, όπως αυτός εκφράζεται σαν Ρυθμός, μπορεί να γίνει δυνατή όλο και περισσότερο η τέλεια εφαρμογή όλων τών δραστηριοτήτων τής Φύσεως.

Το αποτέλεσμα είναι ότι η αρμονία έρχεται μέσα από την « αντιπαράθεση », δηλαδή η Τάξη μέσα από το Χάος .

Ο Παγκόσμιος Ρυθμός, είναι το Θείο σχέδιο τής Αρμονικής πορείας τών πάντων μέσα στην Δημιουργία σύμφωνα με το οποίο :

- Όλα τα αντίθετα συνεργαζόμενα εξελίσσονται με την βοήθεια τού ενωτικού Παράγοντα τού « Φωτός » (Θυσανωτός κόρυμβος) και τείνουν προς το « Αιώνιο Φως » στα πλαίσια τής Αποκαταστάσεως - Επανόδου τών πάντων -

Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης αναφέρει :

“ Εν αρχή ην ο Λόγος, και ο Λόγος ην προς τον Θεόν, και Θεός ην ο Λόγος ... πάντα δι’ αυτού εγένετο , και χωρίς αυτού εγένετο ουδέ εν ο γέγονεν , εν αυτώ ζωή ην ...”.

Ο Λόγος σημαίνει ομιλία αλλά ταυτοχρόνως και σκέψη, Δημιουργική σκέψη.

Ο Λόγος, η ομιλία, όταν πρόκειται περί τού Δημιουργού, εκφράζει το Συνειδητό και Εσκεμμένο (σκόπιμο) έργο του.

Μπορούμε να ερμηνεύσουμε την περικοπή και ως εξής :

« στην αρχή ήταν η δημιουργική σκέψη και ο Λόγος ήταν με τον Θεό και ο Θεός ήταν ο Λόγος. Το κάθε τί υπάρχει δυνάμει αυτού τού παράγοντος (τού Λόγου).

Σε αυτόν βρίσκεται η Ζωή ».

Κάθε τι που υπάρχει στο Σύμπαν ήταν πρώτα μία Ιδέα, μία Σκέψη, η οποία στην συνέχεια εκδηλώθηκε - φανερώθηκε σαν ένας Λόγος, ένας ήχος, ή καλύτερα σαν κίνηση - δόνηση - κραδασμός, που έκτισε όλες τις μορφές και στην συνέχεια ο ίδιος φανερώθηκε μέσα στις μορφές αυτές σαν Ζωή. Δεν λέμε συνήθως, ο παλμός τής ζωής ;

Αυτή είναι η διαδικασία τής Δημιουργίας και ο άνθρωπος, ο οποίος πλάστηκε κατ’ εικόνα τού Θεού, δημιουργεί κατά τον ίδιο τρόπο, περιορισμένα όμως μέχρι όμως ενός συγκεκριμένου ορίου. Έχει την ικανότητα να σκέπτεται.

Μπορεί να εκφράσει με την ομιλία τις σκέψεις του και με αυτόν τον τρόπο, όπου δεν μπορεί να τις υλοποιήσει από μόνος του, μπορεί να ανατρέξει στην βοήθεια

τών άλλων για να τις πραγματοποιήσει. Κάτι ανάλογο συμβαίνει με τους Θεούς Διαγγελοί (Αρχαγγελικές τάξεις) που είναι οι Λειτουργοί τού Υψίστου. Φαίνεται όμως ότι κατά την εξέλιξη του θα έρθει μία εποχή πού ο άνθρωπος θα μπορεί να δημιουργεί απευθείας χρησιμοποιώντας τον Λόγο. Μέχρι όμως τής εξαιρετικής εκείνης για αυτόν ημέρας, μαθαίνει να δημιουργεί χρησιμοποιώντας άλλα μέσα, έτσι ώστε όταν θα έρθει η ώρα που θα είναι ικανός να χρησιμοποιεί τον Λόγο για να δημιουργεί απευθείας (μήλο τού Αδάμ), θα γνωρίζει πώς ακριβώς να το κάνει ! Αυτή η εξάσκηση είναι απολύτως απαραίτητη. Στην παρούσα φάση θα κάνει πολλά λάθη. Επιπλέον δεν είναι ακόμη ενάρετος καί αν γνώριζε από τώρα τον τρόπο θα πραγματοποιούσε, πιθανότατα, δαιμονικές κατασκευές.

Ως γνωστόν στις αρχαίες μυήσεις υφίσταντο την δοκιμασία τών τεσσάρων στοιχείων, της **γης**, τού **αέρος**, τού **ύδατος** καί τού **πυρός**.

Ο άνθρωπος κατά τα πρώτα χρόνια τής προσπάθειας επιβίωσης του επάνω στον πλανήτη χρησιμοποίησε τα στερεά. Η μυϊκή δύναμη ήταν τότε το μόνο μέσο για να εκτελεί τις εργασίες του και με τα κόκκαλα και τις πέτρες πού συνέλεγε από το έδαφος κατασκεύαζε τα πρώτα εργαλεία υποβοηθητικά τών χεριών του. Κατόπιν ήρθε μία στιγμή πού εμπιστεύτηκε το στοιχείο ύδωρ. Η δύναμη τών υγρών είναι ήδη πολύ πιά ισχυρή από τα στερεά.

Ένα κύμα μπορεί να σαρώσει το κατάστρωμα ενός πλοίου, να σχίσει τα πανιά του και να λυγίσει την πιά παχιά σιδερένια ράβδο σαν να είναι από λεπτό σύρμα.

Αλλά η δύναμη τού ύδατος είναι μιά τοπική δύναμη και κατά συνέπεια περιορισμένη για να δράσει σε μεγαλύτερη περιοχή. Όταν ο άνθρωπος έμαθε να χρησιμοποιεί την ακόμη πιά λεπτής φύσεως δύναμη πού αποκαλούμε αέρα, έγινε δυνατόν να φτιάξει ανεμόμυλους και ιστιοφόρα και να φέρει όλον τον κόσμο σε επικοινωνία. Έτσι επιτεύχθηκε το επόμενο βήμα τού ανθρώπου προς την εξέλιξη με την χρήση μιάς δύναμης πιά λεπτής από το νερό και πού η εφαρμογή της ήταν πιά ευρεία επάνω στον πλανήτη. Αλλά ο αέρας ήταν αστάθμητος και κάτι πού δεν μπορείς να βασιστείς επάνω του. Έτσι με την πρόοδο τού πολιτισμού εξασθένησε η χρήση του και ανακαλύφθηκαν νέες μορφές ενεργείας, όπως ο ατμός, ο οποίος μπορεί να χρησιμοποιηθεί οπουδήποτε και οποτεδήποτε. Προστέθηκε τότε ένα νέο στοιχείο, το πυρ.

Η παραγωγή ατμού (δυναμοποιημένος αέρας) ήταν ένας συνδυασμός γης - ύδατος - πυρός και αέρος. Η πρόοδος τού πολιτισμού έκτοτε υπήρξε ραγδαία.

Παρά ταύτα η χρήση τού ατμού απαιτούσε βαριά και δυσκίνητα μηχανήματα. Το επόμενο στάδιο εξέλιξης ήταν να χρησιμοποιήσει ακόμη πιά λεπτές μορφές ενεργείας και με εφαρμογές παντού επάνω στον πλανήτη. Το μειονέκτημα τού ατμού πρακτικά εξαλείφθηκε με την χρήση μιάς άλλης μορφής ενεργείας πιά εκλεπτυσμένης, τού ηλεκτρισμού.

Έτσι βλέπουμε την πρόοδο τού ανθρώπου να βασίζεται στην χρήση δυνάμεων όλο και πιά εκλεπτυσμένων (αιθερίων), με κάθε δύναμη να είναι πιά ικανή και πιά εύκολα μεταδόσιμη από τις προηγούμενες πού είχαν ανακαλυφθεί.

Αλλά κανένα από τα συστήματα αυτά δεν είναι ιδανικό διότι η παραγωγή ενέργειας γενι κά απαιτεί επίγειες ή υπέργειες εγκαταστάσεις, σταθερές ή κινητές.

Η ιδανική δύναμη θα ήταν μιά δύναμη πού ο άνθρωπος θα μπορούσε να παραγάγει από τον ίδιο του τον Εαυτό χωρίς την μεσολάβηση μηχανημάτων.

Μιά τέτοια δύναμη ίσως υπάρχει λανθάνουσα μέσα σε κάθε άνθρωπο.

Στον άνθρωπο την βλέπουμε να εκφράζεται μερικώς, μέσω τού ψυχικού ρεύματος που τον εμπυλώνει, σαν επιθυμίες και αισθήματα.

Αισθανόμαστε την δύναμη της κατά καιρούς, στο επίπεδο τών αισθημάτων, όταν απελευθερώνεται ανεξέλεγκτα σαν πειρασμός. Καμία εργασία δεν μπορεί να ταλαιπωρήσει το υλικό σώμα και να το εξασθενήσει, όσο όταν η τρομακτική ενέργεια τού ψυχικού σώματος απελευθερώνεται σε έναν παροξυσμό πειρασμού. Συνήθως στην παρούσα κατάσταση, αυτή η τεραστία ενέργεια βρίσκεται σε λανθάνουσα κατάσταση.

Καλώς δε συμβαίνει έτσι μέχρι πού θα μάθουμε να την τιθασεύουμε με μια πιό εκλεπτυσμένη μορφή ενέργειας πού είναι η Σκέψη.

Η Σκέψη εμποτισμένη με την επιθυμία μέσω τής πίστης είναι δυνατόν να πετύχει θαύματα. Ήδη επισημαίνουμε, από τώρα, ότι όταν αναφερόμαστε στην Πίστη δεν εννοούμε βέβαια αυτό πού συνήθως εννοεί ο κόσμος με την λέξη αυτή, δηλαδή την παραδοχή ορισμένων εννοιών ή αξιών ή γεγονότων, χωρίς ο ίδιος ο άνθρωπος να έχει άμεση αντίληψη αυτών.

Είναι μια ψυχική ικανότητα πού επιτρέπει στον άνθρωπο την όλη εκδήλωση τής προσωπικότητας του, αφού με την πίστη δημιουργείται και διατηρείται η εμπιστοσύνη γιά τον εαυτό μας και γιά τις ικανότητες τών πνευματικών μας διεργασιών.

Χωρίς την Πίστη καμία σχεδόν εκδήλωση δεν θα επιχειρούσε ο άνθρωπος και καμία πνευματική σύλληψη του δεν θα ολοκληρωνόταν.

Ο Κόσμος, συνεπώς, είναι ένα σχολείο πού μας διδάσκει πώς να σκεπτόμαστε και πως να αισθανόμαστε σωστά, ώστε να μπορέσουμε να προικιστούμε με την δυνατότητα τής ορθής χρήσεως τών δύο αυτών λεπτοφυών δυνάμεων, τής σκέψεως και τού συναισθήματος.

Ένα παράδειγμα μπορεί να μας δείξει πως ο κόσμος πού είμαστε ενσαρκωμένοι εξ υπηρετεί αυτόν τον σκοπό. Κάποιος έχει μια έμπνευση, μια ιδέα, να κατασκευάσει ένα μηχάνημα.

Μία ιδέα δεν είναι ακόμη μια σκέψη αλλά μια λάμψη πού δεν έχει πάρει ακόμη σχήμα και μορφή, την οποία ο εφευρέτης σταδιακά μορφοποιεί με νοητικό υλικό.

Η σκέψη δεν είναι τίποτε άλλο παρά συμπύκνωση νοητικής ενεργείας, όπως ακριβώς η ύλη είναι συμπύκνωση αιθερικής ενεργείας. Δημιουργεί με την σκέψη του ένα μηχάνημα και στην νοητική του οθόνη. Το μηχάνημα εμφανίζεται με όλα του τα εξαρτήματα να λειτουργεί με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο, έτσι ώστε να εκπληρώνει τον επιδιωκόμενο στόχο.

Κατόπιν αρχίζει να φτιάχνει σχέδια γιά το μηχάνημα και ήδη, από αυτό το στάδιο, είναι βέβαιο ότι εμφανίζεται η ανάγκη τροποποιήσεων.

Βλέπουμε συνεπώς ότι οι φυσικές συνθήκες δείχνουν στον εφευρέτη το πού η σκέψη του δεν ήταν σωστή. Όταν κατασκευασθεί το μηχάνημα και τεθεί σε λειτουργία, τότε συνήθως ακόμη περισσότερες τροποποιήσεις είναι απαραίτητες. Ίσως δε να χρειαστεί να την καταργήσει τελείως, να την ξανασχεδιάσει και να φτιάξει ένα καινούργιο μηχάνημα.

Παίρνει δηλαδή μέσα του μορφοποιημένη την εκτελεσμένη σύλληψη τής ιδέας του, δηλαδή έχουμε την επάνοδο τής εκπόρευσης στο αρχικό της σημείο, όπως έχουμε προαναφέρει !

Αν υπήρχε μόνο ο νοητικός κόσμος (ο κόσμος τής σκέψεως), δεν θα συνειδητοποιούσε ότι έκανε λάθος, αλλά οι στερεές συνθήκες τού φυσικού κόσμου τού έδειξαν πού υπήρχε λάθος στην σκέψη του.

Ο Φυσικός κόσμος διδάσκει τον άνθρωπο στο να σκέπτεται ορθά και τα επιτυχημένα μηχανήματα του είναι οι ενσωματώσεις τής ορθής σκέψης.

Στο εμπόριο, καθώς και στα κοινωνικά και φιλανθρωπικά θέματα επικρατούν ίδιες αρχές.

Αν οι ιδέες μας για τα διάφορα ζητήματα τής ζωής είναι λανθασμένες, διορθώνονται όταν τις εφαρμόζουμε στην πράξη και για αυτό αυτός ο κόσμος είναι μια απόλυτη αναγκαιότητα στο να μας διδάξει πώς να χειριζόμαστε την σκέψη και την επιθυμία, διότι οι δυνάμεις αυτές είναι στενά συνδεδεμένες στην εποχή μας λόγω των υλικών συνθηκών που επικρατούν.

Φαίνεται ότι η επόμενη φάση τής εξελίξεως είναι η χρησιμοποίηση από τον άνθρωπο ενός πέμπτου στοιχείου το οποίο πολλές φορές αποκαλούμε πεμπτούσια. Το σύμβολο τής δυνάμεως για την οποία μιλούμε είναι ο Φωτοβόλος Αστέρας ή αλλιώς ο πεντάκτινος αστέρας, ο οποίος προΐσταται στις πράξεις τής « υψηλής μύησης », δηλαδή στην παραγωγή φυσικών φαινομένων πέραν των ήδη γνωστών στην ορθόδοξη επιστήμη.

Προηγουμένως δώσαμε το παράδειγμα τού μήλου πού κόψαμε οριζοντίως, (το Μήλο τού Αδάμ κατά την παράδοση - λάρυγξ = το όργανο παραγωγής τής ομιλίας, τού Λόγου) και είδαμε τούς σπόρους να σχηματίζουν ένα πεντάκτινο αστέρι ☆.

Ο πεντάκτινος συμβολίζει και την δύναμη πού προαναφέραμε, η οποία υπνώττει όπως ο σπόρος και περιμένει τις κατάλληλες συνθήκες για να αναπτυχθεί και να δώσει καρπούς. Ο ψυχικός κόσμος παρουσιάζεται συμβολικά υπό την ονομασία τού Μέσου Δώματος.

Αν προσέξουμε λίγο ένα τάπητα τού εταίρου θα δούμε να ανέρχεται αυτός μιὰ ελικοειδή κλίμακα (την κλίμακα τού Ιακώβ) πού οδηγεί στο Μέσον Δώμα τού ναού τού Σολομώντος. Εδώ, δεν έχουμε πλέον καθάρσεις αλλά περιοδείες.

Ειδικότερα στην τελευταία, την πέμπτη περιοδεία (το περίφημο 5ο στοιχείο), βλέπουμε να αφαιρούνται τα εργαλεία, διότι φαίνεται ότι δεν μας είναι πλέον απαραίτητα.

Αυτό μάλλον υποδηλώνει ότι περνάμε εφ' εξής στην χρήση των δυνάμεων τού ανθρώπου, φύσεως εσωτερικής, πού χαρακτηρίζονται ως ψυχονητικές.

Στην Καμπαλά, το Δένδρο τής Ζωής ή των Σεφίρθ αναπαριστά μια συστηματική όψη τού Κόσμου που είναι κρυμμένη στην φύση της και η καταγωγή της ανάγεται χιλιάδες χρόνια πίσω στο παρελθόν.

Οι απεσταλμένοι στους οποίους αποκαλύφθηκε δεν είχαν ούτε τηλεσκόπια ούτε άλλα σύγχρονα μέσα για να μελετήσουν τα άστρα.

Ήταν μέσω διαλογισμού, συγκεντρώσεως, μελέτης και επίμονης εσωτερικής προσπάθειας που μπόρεσαν να συλλάβουν την Κοσμική πραγματικότητα και να την παρουσιάσουν με την βοήθεια συμβολικών περιγραφών και παραστάσεων.

Και τα ουσιώδη στοιχεία αυτής τής παραδόσεως, συνεχώς επαναπροσδιοριζόμενα μέσω διαλογισμού, διά μέσου των αιώνων έφτασαν μέχρι εμάς.

Καθόρισαν λοιπόν ότι η εκπόρευση τού Σύμπαντος γίνεται από δέκα “ περιοχές ” ή από δέκα κέντρα δυνάμεως, διότι ο αριθμός δέκα αντιπροσωπεύει την πληρότητα, ένα ολοκληρωμένο σύνολο.

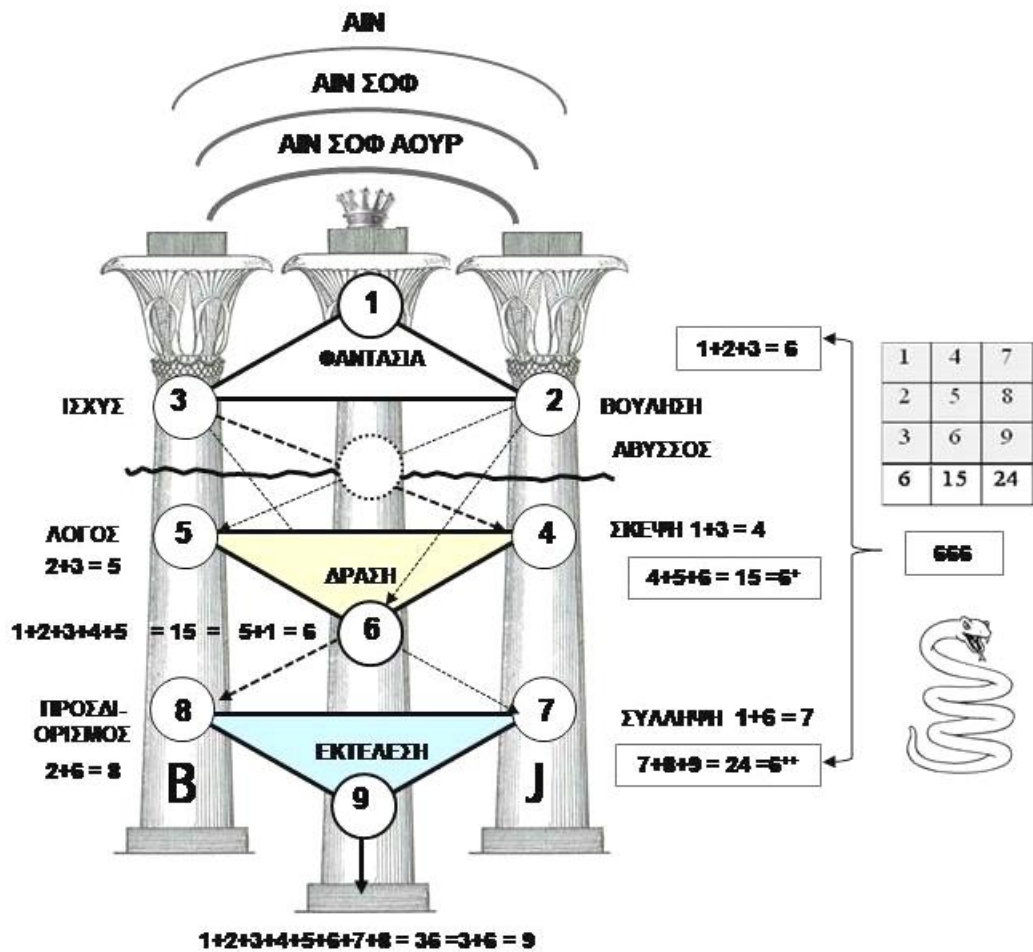
Για αυτό το σύνολο αυτό ονομάστηκε από τούς Πυθαγορείους Ιερή Δεκάς.

Οι υπόλοιποι αριθμοί είναι επανάληψη των 10 πρώτων αριθμών, αλλά σε ένα άλλο επίπεδο.

Προκύπτουν από την συμπλοκή των δέκα πρώτων αριθμών και με αριθμοσοφική πρόσθεση καταλήγουν πάντα σε έναν από τους δέκα πρώτους (π.χ. το $13=1+3 = 4$ και το $34 = 3 + 4 = 7$).

Όταν δώσαμε τους ορισμούς των λειτουργιών του Πνεύματος στον εννεαδικό πίνακα για παράδειγμα είδαμε τον αριθμό 5 να εκφράζει όχι αριθμητική ποσότητα αλλά την ιδιότητα του Λόγου, ο οποίος δεν προκύπτει σαν άθροισμα του $4+1$ αλλά του $2+3$, όπως και ο αριθμός 6 που εκφράζει την ιδιότητα της Δράσης δεν προκύπτει ως άθροισμα του $5+1$ αλλά του $1+2+3$ ή του $1+2+3+4+5 = 15 = 6$ κ.ο.κ., καθότι οι αρετές αυτές εκφράζουν στάδια δυναμικότητας.

Στο κάτω σχήμα έχουν τοποθετηθεί πάνω στο δένδρο της Ζωής οι ενεργητικές δυνάμεις του Πνεύματος, όπως τις περιγράψαμε και καθορίσαμε στον Εννεαδικό πίνακα.

Παρατηρούμε ότι αν αθροίσουμε τους αριθμούς των σφαιρών καθενός τριγώνου του κάθε Καμπαλιστικού κόσμου ή τις τρεις κατακόρυφες συνεχόμενες στήλες των αντιστοίχων λειτουργιών του Πνεύματος, λαμβάνουμε πάντα με αριθμοσοφική πρόσθεση και αναγωγή τον αριθμό έξη (6), αλλά, σε τρία διαφορετικά επίπεδα δυναμικότητας.

Έτσι $1+2+3 = 6$, $4+5+6 = 15 = 1+5 = 6$ + και $7+8+9 = 24 = 2+4 = 6$ ++, λόγω της ανέλιξης του Πνεύματος ή της καθοδικής διαδοχής των κόσμων της Δημιουργίας. Το + επιτείνει, δηλαδή υποδηλώνει περαιτέρω ενέλιξη.

Ο τρίτος και κατώτερος κόσμος, ο ονομαζόμενος και ψυχονοητικός, αντιστοιχεί στον άνθρωπο στην ζώδη ψύχη (Νεφές) και είναι το επίπεδο (Χικάλ - Μωσαϊκό δάπεδο) που μετά από την πτώση περιορίστηκε η δραστηριότητα του Εωσφόρου.

Ο αριθμός του επιπέδου αυτού, σαν απόρροια των προηγούμενων επιπέδων, χαρακτηρίζεται από το **6 - 6 - 6**.

Αν παραθέσουμε τους τρεις αυτούς αριθμούς λαμβάνουμε τον αριθμό **666**.

Οι περισσότεροι άνθρωποι έχουν ακουστά ότι ο αριθμός **666** είναι « ο αριθμός του θηρίου ». « Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστίν· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ **χξς'** » (ο λεξάνριθμος είναι χ = 600 - ξ = 60 - ς' = 6, δηλαδή, 666).

Είναι όμως ορθό και πρέπει να αντιστοιχούμε τα γράμματα **χ ξ ς'** με τον αριθμό **666**; Τόσο στο Ελληνικό όσο και Λατινικό κείμενο (*sescenti sexaginta sex*) ο αριθμός αυτός εμφανίζεται με γράμματα. Πουθενά ο συγγραφέας δεν χρησιμοποιεί τα αραβικά στοιχεία 666. Άλλωστε αυτά τα στοιχεία ήταν ανύπαρκτα στην εποχή του. Εμείς λοιπόν αυθαίρετα μεταγράφουμε αυτό το σύμβολο **χξς'** από ολόγραφες λέξεις σε αραβικούς αριθμούς 666 ; Γεγονός που είναι μη παραδεκτό για κάποιον ο οποίος θέλει να ασχοληθεί με την ερμηνεία συμβόλων, τα οποία σε κανένα αναλυτικό σύστημα δεν μεταφράζονται, ούτε μεταγράφονται, αλλά αναλύονται και ερμηνεύονται στην αυθεντική τους μορφή. Ίσως, πολύ πιο σωστά, οι μυστικοί θεολόγοι του Μεσαίωνα μετέγραψαν τις τρεις λέξεις με τα ελληνιστικά αριθμητικά στοιχεία **χ ξ ς'** τα οποία σίγουρα ήταν γνωστά και που αντιστοιχούν στο ίδιο πολιτιστικό πλαίσιο. Αντιθέτως τα Αραβικά στοιχεία είναι τελείως ξένα και παραμορφώνουν ολοκληρωτικά την ουσία του συμβόλου. Αυτό φαίνεται ξεκάθαρα στο γεγονός ότι, ενώ επί αιώνες οι μυστικοί φιλόσοφοι διάβαζαν σε αυτό το σύμβολο μια προεικόνιση τής μορφής του Αντιχρίστου, διότι τα **Χ - ς** είναι το πρώτο και τελευταίο γράμμα τής λέξης Χριστός στα οποία παρεμβάλλεται το ξ σαν σύμβολο του φιδιού (Εωσφόρος-αντίχριστος).

Οι σύγχρονοι αναλυτές στα ψηφία 666 αναζητούν κάποιου είδους σφραγίδα.

Πώς είναι λοιπόν δυνατόν να διαλέξουμε τον αριθμό 666 από τον αριθμό **χξς'** και με ποιά κριτήρια απορρίπτουμε ή υιοθετούμε τον ένα από τον άλλο ;

Το πρόβλημα του 666 ή του αριθμού του θηρίου, προερχόμενο από το παραπάνω χωρίο τής Αποκαλύψεως του Ιωάννη (κεφ 13 : 18), είναι ένα από τα πιά αγαπημένα θέματα προς συζήτηση τής εσχατολογικής θεολογίας, δηλαδή τού κλάδου αυτής τής Επιστήμης που ασχολείται με τα προφητικά και μεσσιανικά κείμενα των Γραφών όσο και με τις ερμηνείες των διαφόρων Θεολόγων και Φιλοσόφων ανά τους αιώνες. Ταυτοχρόνως όμως στοιχειοθετεί και ένα από τα πιά σημαντικά προβλήματα ερμηνείας και αποδόσεως τού συμβόλου, το οποίο χρησιμοποιεί ο Ευαγγελιστής στο συγκεκριμένο εδάφιο.

Το κείμενο τής Αποκάλυψης αποτελεί ένα από τα πιά πολύπλοκα και δυσερμήνευτα κείμενα τής Χριστιανικής παράδοσης και αυτό διότι ο συγγραφέας του βασίζεται σε τρεις τουλάχιστον αναγνωρισμένες παραδόσεις.

Χωρίς να αποκλείουμε και τον παράγοντα τής Θεϊκής έμπνευσης, αυτές είναι :

τής Νεοπλατωνικής Αλεξανδρινής σχολής, τής Ραβινικής Καμπαλιστικής Παραδόσεως και τής πρώιμης Αποστολικής Χριστιανικής Θεολογίας.

Η ερμηνεία τού κειμένου δυσκολεύει ακόμα περισσότερο εξ' αιτίας τής χρήσεως μίας ιδιαίζουσας γλώσσας που βασίζεται στην κοινή ελληνιστική των δύο πρώτων

αιώνων μετά τον Ιησού Χριστό, όπως την μιλούσαν οι λαϊκές μάζες τής Ανατολικής Λεκάνης τής Μεσογείου.

Είναι ωστόσο γεμάτη από ιδιωματικές εκφράσεις και γλωσσικά σχήματα Σημιτικής παραδόσεως που είναι ενσωματωμένα στον ελληνικό ιστό τού κειμένου.

Για τούς Πυθαγορείους ο αριθμός, γενικά, είναι ιερός γιατί μέσα του περικλείει την ίδια την υπόσταση τής ζωής και τής ανθρώπινης υπάρξεως.

Είναι το μοναδικό δομικό στοιχείο συγκρότησης και διατηρήσεως τού σύμπαντος.

Με βάση αυτό το φιλοσοφικό σύστημα ο κάθε αριθμός ενσάρκωνε ένα διαφορετικό μεταφυσικό νόημα. Χαρακτηριστική είναι η θεωρία τής Τετρακτίδος, στην οποία υποστήριζαν ότι εμπεριέχονται όλοι οι αριθμοί και όλες οι δυνατές αριθμητικές σχέσεις, επομένως η ίδια η ουσία τού σύμπαντος.

Η χρήση αριθμητικών συμβόλων επομένως από τον συγγραφέα τής Αποκάλυψης φορτίζεται με έντονες μεταφυσικές έννοιες και αναλύσεις που ξεφεύγουν από την απλή αριθμητική ανάγνωση τών αριθμών και ανάγονται, όπως είδαμε, σε πολύπλοκες αριθμητικές σχέσεις.

Στην Καμπαλιστική Ραβινική παράδοση τής αρχαιότητας συναντάμε πολύ συχνά αντίστοιχα φαινόμενα. Εδώ ο αριθμός χρησιμοποιείται ως σύμβολο προσώπου, πράγματος ή κατάστασης που ο συγγραφέας επιθυμεί να κρύψει από το ευρύ κοινό αλλά ωστόσο το αφήνει ευδιάγνωστο σε αυτούς που γνωρίζουν τούς κωδικούς ανάγνωσης και ερμηνείας τών συμβόλων.

Ο αριθμός τής πρώιμης χριστιανικής θεολογίας είναι κάτι πολύ διαφορετικό από τις δύο προαναφερθείσες παραδόσεις. Δεν είναι ούτε αυτούσια ύπαρξη (Πυθαγόρειοι), ούτε σύμβολο κάποιας απόκρυφης έννοιας (Καμπαλιστές).

Αποτελεί απλό δομικό στοιχείο τού θεολογικού λόγου χωρίς αφορμές περαιτέρω αναλύσεων. Δεν αναφέρεται ούτε σε αριθμητική ανάλυση, ούτε περικλείει συμβολικά στοιχεία. Ο αριθμός είναι αυτούσιος όπως και όλα τα υπόλοιπα στοιχεία τού λόγου τού συγγραφέα.

Ποιά λοιπόν από τα τρία αυτά ερμηνευτικά σύνολα πρέπει να εφαρμόσει ένας μελετητής για να ερμηνεύσει την σημασία τού αριθμού 666 ή ορθότερα τών γραμμάτων **χ ξ ζ'** ;

Δυστυχώς δεν υπάρχει απάντηση σε αυτό το ερώτημα, για αυτό και όλα αυτά τα χρόνια οι διάφοροι μελετητές απέδωσαν πολύ διαφορετικές ερμηνείες στον συγκεκριμένο αριθμό προσπαθώντας να τον προσεγγίσουν είτε μέσα από ένα από αυτούς τους τρεις δρόμους, είτε με συνδυασμούς και τών τριών ή άλλως πως.

Η δική μας όμως ανάλυση για το 666, με βάση το σχήμα, στηρίζεται : αφενός μεν στην μυητική παράδοση και αφετέρου στην συμβολική σημασία που έχουν οι αριθμοί στην Βίβλο και ειδικότερα στην Κοσμογονική εξήγηση μέσω τής Καμπαλά και τής Γένεσης.

Γιά παράδειγμα το 7 εκτιμάται ως αριθμός τής σχετικής τελειότητας αλλά και τής Δημιουργίας τού Θεού ($6 + 1 = 7$ ημέρες τής Δημιουργίας). Το 6 είναι ο αριθμός τού ανθρώπου και τής εργασίας του.

Πως όμως γνωρίζουμε την σημασία και την σπουδαιότητα κάθε αριθμού ;

Η σπουδαιότητα τών αριθμών έχει καθιερωθεί τόσο από την χρήση τους στις Γραφές όσο και στην Φύση. Όπως αναφέρεται στην Γένεση ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο την 6η ημέρα και την 7η ημέρα αναπαύτηκε από τις εργασίες του. Υπέδειξε στον άνθρωπο 6 ημέρες για να εργάζεται. Μετά από 600 χρόνια ο Νώε του

οποίου το όνομα σημαίνει ανάπαυση, προέρχεται από το ρήμα Νουάχ που σημαίνει αναπαύομαι, σταμάτησε από την εργασία του και μπήκε στην κιβωτό.

Όλα αυτά και όχι μόνον, κάνουν τον αριθμό 6 αριθμό τού ανθρώπου και τής ανθρώπινης εργασίας.

Επίσης, ο αριθμός 6 υπολείπεται μια μονάδα έναντι τού 7 και δείχνει κάτι το ατελές και μη πλήρες σε σχέση με την συνολική Δημιουργία τού Θεού.

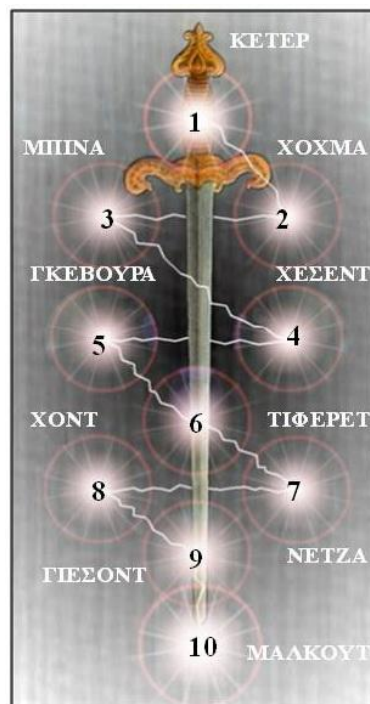
Επομένως ο **666** αντιπροσωπεύει γενικά το ανθρώπινο είδος, ως και την ενσάρκωση του, δηλαδή την δράση στο υλικό επίπεδο, λόγω τής ιδιαίτερης σημασίας που έχει στην Βίβλο (πτώση).

Ο αριθμός έξη είναι γνωστός ως ο αριθμός τής σχετικής ατέλειας, επειδή είναι κατά μία μονάδα κατώτερος από τον αριθμό επτά, τον θεωρούμενο ως τέλειο αριθμό.

Έτσι, ενώ με τις τρεις μονάδες, το τρία, παριστάνεται η πιό τέλεια έκφραση τού Θεού, ως « ομοούσια και αδιαίρετη τριάδα », τα τρία εξάρια συμβολίζουν την « τελειότητα τής ατέλειας » δηλαδή τον **ελαττωματικό άνθρωπο !**

Αν ανατρέξουμε στον εννεαδικό πίνακα τού Πνεύματος, η φάση έξη συμβολίζει την Δράση τού Πνεύματος. Η καθολική αυτή δημιουργική δράση συντελείται μακροκοσμικά μέσω τών Σεφιρόθ διά τής « Λάμψεως τής Αστραπής », (Ναχάς = φίδι στην Γένεση), που συμβολίζει την Εωσφορική κάθοδο.

Η ΛΑΜΨΗ ΤΗΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ

Μικροκοσμικά, η δράση αυτή συντελείται από τον άνθρωπο μέσω τής εργασίας, τόσο τής Πνευματικής όσο και υλικής κατά το εξαίρετο τυπικό τού Εταίρου στον Ελευθεροτεκτονισμό.